

Roman Brat

POZPRÁVKA
O VESTCOV
STAREJ KRIVDE

Ilustroval Bystrík Vančo

Rozprávka o veštcovi a starej krivde

Roman Brat

Rozprávka o veštcovi a starej krivde – e-kniha
Copyright © Roman Brat, 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Roman Brat

ROZPRÁVKÁ
O VEŠTCOVI
A STAREJ
KRIVDE

Ilustroval Bystrík Vančo

Text © Roman Brat, 2017
Illustrations © Bystrík Vančo, 2017

ISBN 978-80-570-6496-1

I.

Najkrajšie príbehy vznikajú doma

Príbeh, ktorý som sa vám rozhodol porozprávať, deti, sa nestal vo svete, kdesi v cudzej krajine, kde žijú trochu iní ľudia, než sme my, behajú čudesa zvery a poletujú vtáky veľké ako chyže. Nebude o exotických mestách, nevidaných palácoch, púšťach či dvojhrbých ťavách. Ani o zázračných lampách, lietajúcich kobercoch či všemocných džinoch. Tento príbeh sa udial u nás, priamo za našimi humnami, na miestach, čo sú nám známe, lebo sme tam už boli alebo sme o nich aspoň počuli. A bude oveľa prostejšia. O nešťastnom Jankovi, ktorý na tomto svete ostal sám, o láskavých plamienkach a zlostiných plameňoch, o nenásytnom gazdovi, a takisto o tajuplných veštbách, čo začali naprávať krivdy tejto zeme.

Že radšej predsa len čítate o niečom cudzokrajnom? Že tie naše veci sú len také obyčajné? Neverte a bežte sa spýtať svojich mám. Potvrdia vám, že najkrajšie príbehy vznikajú doma. Veď vám ich sami rozprávajú.

II.

Ako sa plamene rozhodli pomstít'

Svetlo ohňa prešlo tmu. Znenazdajky, z ničoho nič. Najprv len tak nasmelo, sotva badať, no o malú chvíľu sa rozlialo po okolí ako potok, čo sa zjari zvykne vyškriabať z koryta a postaví do pozoru celú dedinu.

Aj tentoraz to tak bolo. Žiar i hukot vytrhli ľudí zo spánku, keď nič netušiaci čerpali silu do nasledujúceho dňa. Rozospatí muži i ženy pribehli s vedrami vody a dali sa naháňať splašené plamene. Tu jeden červený vyskočil na okno a jemu podobný na strechu. Tam sa jeden modrý zavesil na dvere a iný zas olizo-

val brvná zadnej steny. Ľudské ruky brali vedro za vedrom, liali vodu ako o život, no plamene sa do dreva zahryzli, akoby týždeň nejedli. Niektorí ľudkovia by aj odprisahali, že počuli, ako slastne mľaskajú, ako hučia spokojnosťou, výskajú a hvízdajú. Bol to nerovný boj. Čím viac muži so ženami liali vodu, tým urputnejšie plamene tancovali a hltali chutné drevo chalupy. Voda akoby im ani neublížovala, len sem-tam zasyčali a ďalej skákali z trámu na trám.

Nakoniec to trvalo len chvíľu, ani nie toľko, aby sa starenka Marka od vedľa stihla za Janka a jeho chalupu dobre pomodliť. Padla ako podŕatá. Zhorela do tla a plamene, ako rýchlo prišli, tak rýchlo sa aj stratili. Akoby z ničoho nič zmizli, prepadli sa do horúcich pekiel a ostal po nich len štiplavý pach zhoreniska.

Rozospatý a začudovaný Janko si neveriacky pretieral oči. Zrejme mu ešte celkom nedochádzalo, čo sa stalo. Že by sa mu snívало a mákali ho zlé sny? Nie, nie, veď musel uskakovať, aby ho žeravé brvno nezavalilo, keď si chcel z domu narýchlo zobrať nerozlučnú kamarátku harmoniku. Veru, nijaký sen, nijaké vidi-ny! Plamene mu dočista zhlkli dom a jeho takmer pripravili o život. *Ktovie, prečo sa tak rozzúrili, hŕtal. Veď im nič zlé neurobil. Iba ak...* Janko si spomenul, ako minulý týždeň videl na jarmoku hltačov ohňa. Boli dvaja a obaja v turbané ako Turci. Jeden väčší a mocnejší a druhý asi jeho syn. Také chlapčisko do pol pása nahé s maľovanými ornamentmi na rukách. Mali veľký úspech, lebo hltali oheň ako maliny. Ľudia nechceli veriť vlastným očiam, a keď hltači skončili svoje vystúpenie, nútili ich, aby číslo zopakovali. A tak obaja zhlkli oheň ešte dva razy. Usmievali sa pri tom a všetkým posielali vzdušné bozky. Keď sa Janko celý uveličený vrátil domov, hneď naložil do pece. Nevedel sa dočkať. Aj on chcel byť hltačom, aj on túžil ľudí v dedine zabávať. Po chvíli sa mu videlo, že plamene sa už rozhoreli a preskočili aj na tie väčšie triesky. Jednu z nich vybral. Blčala o niečo menej ako fakľa na jarmoku, myslel si, že sa mu nič nemôže stať. Neotáľal, neváhal a vložil si ju rovno do úst. V tú ranu myslel, že zomrie. Od bolesti, ale aj preto, že mu jazyk razom opuchol a nemohol dobre dýchať. Nikdy v živote nič podobné nezažil. Darmo si lial studenú

vodu do krku, darmo si na jazyk prikladal liečivé maslo, nič nepomáhalo. Vyčerpaný si ľahol do postele a po pretrpenej noci sa zobudil až na druhý deň. Zbedačený a neschopný čokoľvek vysloviť. Jazyk mu zdrevenel a popálený ho odmietal poslúchať. *To bude asi preto, hŕtal Janko. Naštvali sa, že ich chcel zhltnúť ako hltáči na jarmoku. Prišli si to s ním vybaviť. Nestačilo, že mu dokatovali ústa. Rozhodli sa, že mu podpália aj dom. Zurvalci zúrivi!*

Keď sa Janko prebral zo spomienok, uvedomil si, že pred zhoreniskom už nikoho niet. Ľudia sa vytratili do svojich príbytkov, aby dospali zvyšok noci. Ani sa im nestačil poďakovať. *No nič, v dobrom na mňa spomínajte,* povedal si a pobral sa smerom k lesu, aby si tam na pár hodín pohľadal nocľah. Musí si oddýchnuť a načerpať sily, lebo sa nadobro rozhodol, že odíde do sveta a pokúsi sa nájsť kúsok šťastia. Len tá harmonika ho trápila.

V tom zhone ju veru nenašiel a pri pomyslení, že si tak skoro nezahrá, pocítil v duši ešte väčšie sklamanie.

Letnojánska noc omamne voňala. Kvety a byliny akoby sa predháňali, ktorá z nich najďalej zaveje svoju vôňu. Keď sa Janko uložil do útrob veľkého duba, silno ho poštekľilo v nose a veru aj dva razy hlasno kýchol. Čosi vzápätí zašuchotalo. Zrejme niekoho zobudil, lebo po šuchote začul splašený beh. Žeby líška? Alebo jazvec? Trochu prestrašene sa obzeral okolo seba, no nič nevidel. Všade vládla hustá tma, a keby nebolo svätojánskych mušiek, čo vytrvalo blikali ako roztúžené hviezdy, nevidel by si ani na špičku nosa. Zadržal dych a počúval. Tu praskla suchá halúzka, tam zasa zašušťala tráva a popadané lístie. Tie zvuky ho znepokojovali. Cítil, ako mu silno bije srdce. Po ničom inom netúžil – len zavrieť oči a spať, no bránil mu v tom strach.

Napokon sa rozhodol. Vstal, pozbieral zopár triesok a suchú trávu, z vrecka vytiahol kresadlo a založil oheň. Vlastne, len taký ohník, aby dal o sebe znať obyvateľom lesa a dodal si odvahy na pokojný spánok. Plamienky ožiarili zem. Janko pozbieral zopár kameňov, aby nimi ohradil ohnisko, a keď ešte priložil zopár konárikov, s úľavou si ľahol a privrel oči. Takto to bude dobre, povedal si a slastne oddychoval. Predošlý deň bol ťažký a starosti mu gniavili nielen telo, ale aj dušu: jazyk nevedel poriadne obracať, o dom prišiel a jediné, čo mu ostalo, bol holý život. Zamračil sa a chvíľu uvažoval, či má otvoriť oči, aby odplašil zlé myšlienky. Driemoty to však vyriešili zaňho. Obostrela ho ešte väčšia tma, myseľ sa pomaly oslobodzovala, dych sa spomalil a spánok ho začínal vťahovať do svojho sladko-hebkého náručia.

– Janko... Janko...

Jankovi sa uvoľnili črty na tvári a spokojne odľukoval. Niežeby ho už nebolel jazyk, ešte vždy bol napuchnutý a chvíľami poriadne štípal, no tentoraz únava zariadila, že bolesť ustúpila a nechala Janka spať.

Janko... zobuď sa. Janko...

Jankovi sa snívalo, že ho ktosi volá. A nielenže ho oslovoval po mene, ale ním aj jemne triasol. Otvoril oči a videl, že nič nevidí. Hľadel vôkol seba do tmy a striehol, či sa hlasy zopakujú. Nič.

„Kto ma to volá?“ spýtal sa v tom sne. „Ozvi sa mi, nech viem, kto si...“ vyzvedal Janko plynulou rečou.

– Janko, zobuď sa, zobuď sa. Chceme ti niečo povedať.

Janko otvoril oči. Tak naozaj, pri plnom vedomí. No ani tentoraz nevidel nič výnimočné, hoci mu žiar ohníka dovoľoval preskúmať okolie.

– Janko, my ťa voláme, sestričky plamienky...

Začudovaný Janko vstal a poriadne si pretrel oči.

– Ae a ás neidím... – vyslovil po biede mládenec. Zhrozil sa, čo to počuje, aké pazvuky z neho vychádzajú. A potom aj od bolesti, lebo keď sa jazyk začal vrtieť, bolel, akoby sa mu doň zabodávali črepiny skla.

– To sme my plamienky a prišli sme ti pomôcť, – povedala krásna dievčina a vyšľahla priamo z ohňa, akoby sa v ňom práve zrodila.

– Neublížime ti... – vzplanula aj druhá a až teraz si Janko všimol, aké má krásne šaty. Také oranžovožlté a hebké ako hodváb, lebo len čo pohla rukou, ladne sa vlnili vo vánku.

– Si dobrý človek, Janko, nemusíš sa nás báť, – vystúpila z ohňa tretia dievčina. Mala ryšavé vlasy, rovnako krásne šaty, a keď sa na Janka usmiala, takmer mu vyrazilo dych, lebo jakživ takú krásu nevidel.

– Neozumem ám...

Dievčiny plamienky podišli ladným krokom k mládenecovi, obštúpili ho, pochytili sa za ruky a začali potichu spievať.

*Chceme ľuďom pomáhať, vytvárať pocit domova.
Dobro všetkým rozdávať, nemať srdcia z olova.
S bratmi veľké spory máme, nevieme ich presvedčiť,
aby nepodľahli fáme, že si človek nezaslúži žiť.*

*Blčíme láskou, horíme nehou a samy po nej túžime.
Sme ako bytosti z iných brehov. Nie sme si my na vine,
že je osud krutý, že planieme a vieme popáliť,
keď na nehu skúpy je ten, čo nás nechce pohladieť.*

•••

*Zaslúžiš si našu pomoc, dáme ti nezvyčajný dar.
Nech nejde ti nikdy o moc, ale človeku privoď zdar.
Len o tom mlčať musíš, aby nevyšlo kúzlo najavo.
Bo bratia nájdu tvoju skrýš, nato strescú ťa mrchavo.*

*Blčíme láskou, horíme nehou a samy po nej túžime.
Sme ako bytosti z iných brehov. Nie sme si my na vine,
že je osud krutý, že planieme a vieme popáliť,
keď na nehu skúpy je ten, čo nás nechce pohladiť.*

III.

Ako sa plamienky zl'utovali

Keď pieseň doznela, Janko ešte dlho mlčal. Stále nemohol uveriť, že z ohňa práve vyskočili akési zázračné stvorenia a spievali mu. Trochu clivo, ale nádherným tichým hláskom.

– No o sú mi eci... A y ma ponáte?

Plamienky sa rozžiarili a doďaleka osvetlili okolie. Janko v tom svetle rozoznal neďaleko stojace malinčie, kmene stromov, ba videl na konári aj malú sovu, ktorá nemo pozorovala rozhovor pod sebou.

– Poznáme, Janko. Veru, dobre ťa poznáme. Horíme vo všetkých príbytkoch a slúžime ľuďom všade vo svete...

– A ečo te mi om apáli?

Plamienky k Jankovi vystreli ruky. Ba aj sa k nemu pohli, akoby ho chceli pohladkať, prejaviť ľútosť nad tým, čo sa mu stalo, no Janko pocítil páľavu a preľakane zaspätkoval. Plamienky zastali a smutne sklonili hlávky.

– To nie my, ale plamene, naši bratia. Tí istí, čo ti aj jazyk poranili... Sú zlomyseľní a všetkým len ubližujú.

– Ae pečo? – nechápal Janko. – Pečo uližujú?

– Lebo sú pyšní! Nechcú sa dať skrotiť. Nikdy nepripustia, aby ich človek ovládol... Keď horia, nestrpia, aby ich zakaždým uhasil. Nenávidia ho za to!

– Aj ne ulížili. Nič mi neotalo... O šetko som pišel... Ete ma aj jayk boí... – rozhorčoval sa Janko.

Nato plamienky zdvihli zrak a pozreli mládencovi do očí. Tak láskavo a milo, aby uveril, čo sa mu chystali oznámiť. Prvá plamienka rozťahla ruky, akoby to boli krídla, a urobila tri ladné kroky vpravo a tri také isté vľavo.

– Práve preto sme sa rozhodli, že z teba urobíme vševeda. Budeš ľuďom pomáhať ako ich rodný brat...

Druhá plamienka urobila piruetu a dodala:

– Stačí, ak nad ohňom povieš: Plamienky, plamienky, akej ste vy mienky? Jeden, dva tri, rieknite mi sestry!

Ani tretia plamienka sa nenechala zahanbiť. Pobehla a vo vzduchu urobila krásnu roznožku. Fíha, začudoval sa Janko, zažiarila ako blesk na nebi.

– A vzápätí vyslovíš svoje želanie. My ti potom zakaždým pomôžeme: povieme ti, kde nájdeš stratenu vec, kto hovorí pravdu a kto klame, ako sa veci mali a majú... Odteraz budeš bratec veštec, Janko.

Plamienky sa opäť pochyтали za ruky a zanôtili mládencovi na rozlúčku:

*Zaslúžiš si našu pomoc, dáme ti nezvyčajný dar.
Nech nejde ti nikdy o moc, ale človeku privoď zdar.
Len o tom mlčať musíš, aby nevyšlo kúzlo najavo.
Bo bratia nájdú tvoju skrýš, nato strescú ťa mrchavo.*

*Blčíme láskou, horíme nehou a samy po nej túžime.
Sme ako bytosti z iných brehov. Nie sme si my na vine,
že je osud krutý, že planieme a vieme popáliť,
keď na nehu skúpy je ten, čo nás nechce pohladiť.*

Keď ich oheň pohltil a ony nadobro zmizli, tma nad svetlom začala nanovo vífaziť. Postupne zahaľovala malinčie i stromy a plazila sa už aj popod Jankove nohy. Vtom sa mládenec spamätal. Priložil ďalšie suché halúzky a plamienky sa nanovo roztancovali. Niežeby sa bál mocnej pani noci, ale zvedavosť ho nútila zavolať krásne devy späť.

– Pamienky, pamienky, o si myslíte? Jeen, da, ti, reknite mi, devky.

Keby to Janko nepočul na vlastné uši, nikdy by tomu neuveril. Z ohníka sa ozýval smiech. Len taký tichý, no klokotavý a iskrivý, že si ho s ničím nemohol pomýliť. Z ohníka sa stal oheň. Rozžiaril sa, narástol a tri devy z neho razom vyskočili.

– Nie čo si myslíte...

– Nie rieknite mi, dievky, – dodali naraz druhá a tretia pla-

mienka a všetky tri sa neprestávali smiať, akoby aj smiechom v sebe rozduchávali blahodarný život.

Janko na ne chvíľu hľadel, akoby nechápal, čo také sa stalo. No vzápätí podľahol smiechovej nákaze a rozosmial sa až tak, že zobudil niekoľkých dedinčanov, ktorí sa v strachu začali prežehnávať, lebo netušili, čo za rev sa to ozýva z lesa. Tretia sestra podišla k Jankovi najbližšie. Akoby mu chcela prejaviť nežnosť a zároveň ho povzbudiť. No len čo Janko pocítil páľavu, prestrašene ustúpil.

– Prepáč, Janko, nechcela som ťa naľakať. Len ti ešte raz šepnúť do ucha, ako máš hovoriť tú čarovnú formulku. Teda dobre počúvaj: Plamienky, plamienky, akej ste vy mienky? Jeden, dva, tri, rieknite mi, sestry. A potom vyslovíš svoje želanie. My sa teraz vrátíme, odkiaľ sme prišli, a ty si to môžeš vyskúšať. Dobre?

– To bude najlepšie. Kúsím... Ako eštec...

Plamienky sa vrátili do ohňa a Janko ich nasledoval. Keď už bol celkom blízko, na okamih sa zamyslel, akoby si potreboval ujasniť, na čo sa bude pýtať, a keď mu svitlo, spustil:

– Pamienky, pamienky, akej te vy menky? Jeen, da, ti, eknite mi, sestý. De je moja hamonika?

Aj tentoraz sa ohník rozžiaril, vzdul sa, akoby o hlavu podrás-
tol, a ozval sa z neho láskavý trojhlas:

– Janičko náš milý, bude tak, ako sme ti sľúbili. Tvoja har-
monika ostala u starency Marky. Skôr ako včera nadišla noc,
dávala ti bylinky na popálený jazyk. Pamätáš sa? A ty si jej z vďa-
ky zahral. Zájdi k nej, má ju na kuchynskom stole, vráti ti ju,
Janko. A vypýtaj si od nej ešte trochu medovky. Vylieči ti jazyk
a znova budeš hovoriť ako predtým.

Len čo to dopovedali, ohník sa zmenšil, trochu pohasol, a Jan-
ko osamel. Teda susedka Marka má jeho harmoniku... Nikdy by
na to neprišiel, že si ju tam zabudol. Hlava dubová, zábudlivá,
roztržitá... Karhal sa, ale len trochu, lebo v duši pociťoval uspo-
kojenie. Z toho, že sa našla jeho milovaná fúkacia harmonika, ba
aj z toho, že sú mu sestry plamienky na dobrej pomoci. Veď sa
z neho stane bratec veštec. A to už je niečo!

Letnojánska noc ešte vždy kraľovala nad krajinou. Nočné zve-
ry si húdli svoju pieseň a všetko denné zatiaľ spalo. Aj Janko
pocítil veľkú únavu. Sťažka sa doteperil k dubu, ľahol si a privrel
oči. No sen nie a nie prísť. Tentoraz nie pre spomienku na ne-
šťastie, skôr pre radosť, že sa zlo na dobro obracia a jemu osud
dožičil výdatnú pomoc. *Aké milé a láskavé sú tie plamienky*, hú-
tal. Aké sú krásne a ako vedia ladne tancovať. Škoda, že tak pá-
lia. Keby toho nebolo, raz-dva by ich pozval do tanca a aj bozkom
by sa im poďakoval. Ale takto? Poranili by ho väčšmi ako ich zú-
riví bratia, keď si rozpálenú triesku vložil do úst... Ale najkrajšia
z nich je určite tá tretia... Urobila vo vzduchu roznožku. A má
krásne vlasy. Brčkové a červené. Pri skoku jej viali ako šatka vo
vetre! A tie modré oči... A jemné ruky...

Takto si Janko spomínal na uplynulý deň, ba aj noc, a po-
sledné, čo videl vo svojej mysli, skôr než zaspal, bola krásna
a nežná tvár tretej plamienky, ktorá mu ktovie prečo bola zrazu
taká blízka, a on sa jej napriek tomu tak veľmi bál.

IV.

Ako sa Janko vydal do sveta

Sotva Janko na druhý deň rozlepil oči, začali mu po rozume behať kadejaké myšlienky. Tu spomienka na zhorený dom, tam na harmoniku. Tu spomienka na plamienky, tam na boľavý jazyk. Jedna skákala cez druhú, a keby sa rýchlo nepostavil na rovné nohy, asi by mu z nich praskla hlava. Vyskočil, ponáňoval sa a zahľadel sa dovysoka na belasomodré nebo. Bolo šire a vysoké, a keby vedel lietať, vystrelil by v okamihu do výšav ako jastrab či sokol. Veruže ho to lákalo a nedbal by sa takto vznášať povetrím hoci aj celý deň. Lenže on nie je ani jedno, ani druhé, je len človek, aj to len taký nijaký: bez rodiny, bez majetku, a ešte aj brblavý.

Slnko sa už dávno vydalo na svoju dennú púť a v lese to štebotalo zo všetkých strán. Nikto z jeho obyvateľov nemal zlú náladu. Všetci privítali žiarivý kotúč na nebi ako svojho dobrého otca, ktorý ich na úsvite poštekľil popod fúzy a šepol im do uška: Vstávajte, už je čas. Čaká vás robota, zábava, jedlo, oddych, dobrodružstvo... Janko sa pri tejto myšlienke spokojne usmial. Aj jeho slnko poštekľilo popod nos. Aj si kýchol a pritom sa zobudil. Ale dobre sa stalo, lebo aj keď sa včera dosýta nevyspal, má predsa pred sebou veľa dôležitej práce. Zameškané dospí neskôr... Keď si nájde nový domov a nejakú prácu. Janko sa zhlboka nadýchol, pľúca si až po samý vrch naplnil čerstvým lesným vzduchom a odhodlane vykročil hrboľatou cestou do dediny. K starenke Marke po harmoniku.

Harmonika to bola malá, len taká do dlane. Ale dali sa z nej vylúdiť tóny, že by jeden neveril. Rezké, hravé, smiešne, ale aj clivé, pochmúrne, ťahavé... Janko si ju strážil ako oko v hlave, lebo nielenže to bola tá najkrajšia harmonika na svete, ale aj pamiatka na rodičov, ktorá mu pomáhala zaháňať žiaľ, keď umreli, prekonávať ťažkosti, keď sa musel starať o kravku, o dom i o seba,

držala ho nad vodou, keď ho sužovala samota, ba aj vtedy, keď si mnohí v dedine z neho robili posmech, lebo v ich očiach bol len taký niktoš a naničhodník.

A teraz? Teraz si už vykračoval po poľnej ceste do sveta s pocitom dobre vykonanej práce. Lebo nielenže pevne držal svoju harmoniku v dlani, fúkal do nej a krášlil si deň pesničkami, ale zároveň pociťoval v duši čosi dovtedy nepoznané: niečo, čo ho tešilo, blažilo, a zároveň mu dodávalo sebavedomie, malú, maličkú dôležitosť, že susedke Marke, zábudlivej vetchej starenke pomohol nájsť odložené groše. Nemala kravku ako on, ale kozu. Takú starú, ale jarú... Každý deň jej dávala toľko mliečka, že z neho predala aj celé vedro. No a tá koza jej z ničoho nič umrela a starenka Marka si musela zadovážiť novú. Veď na tom by nebolo nič zvláštne, grošíky si poctivo odkladala, keby prišlo k najhoršiemu. Ibaže starenka Marka začala akosi zabúdať a odrazu si nevedela spomenúť, kam uložila svoje úspory. Veruže, dobrý pocit mal Janko, keď kráčal poľnou cestou. Spokojne sa vystieral, vypínal hrud' a oči upieral pred seba k obzoru. Lahko mu bolo, takmer sa vznášal nad zemou. Ani tie kamene odrazu necítil na hrboľatej poľnej ceste. Zato svieži vetrík v tvári áno. Jemne ho hladkal a strapatil mu vlasy. Presne tak ako vlčím makom, ktorých hlávky akoby mu pritakali pri myšlienke, že ako bratec veštec urobil prvý dobrý skutok. Obstál a pomohol svojmu blížnemu. Starenka Marka bola šťastná, a keď sa s ňou lúčil, v pravom oku sa jej z vďaky zaligotala slza.

Ako tak Janko kráčal, hlava ponorená v myšlienkach, do cesty sa mu postavil bocian. Biely bol, aký iný? Lebo čierne a hnedé sa v tých končinách nevyskytovali. Aspoň Janko také nikdy nevidel. Bol biely ako sneh, iba konce krídel a chvost mal dočierne. A ešte nohy a zobák oranžové, akoby mu ich ktosi strčil do šípkového lekváru. Stál tam tak uprostred poľnej cesty a klopkal zobákom. Janko si najskôr myslel, že niekoho volá, že zablúdil. Potom pripustil, že spieva pieseň lásky a láka nejakú bocianiu devu. Ibaže všetko bolo trochu inak. Bocian jednoducho nariekal. Klopkal zobákom a zavracať hlavu smerom do neba, akoby práve odtiaľ očakával pomoc. Vzápätí rozprestrel krídla a ukázal Jankovi dlhý

